

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen Mgr. Danielem Holým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 846/1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2024, č. j. 16 Ad 2/2023-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Danielu Holému, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **3 146 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2022, č. j. MPSV-2022/211437-911, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 21. 9. 2022, č. j. 48439/2022/AAF, jímž žalobci nebyla přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení podle § 33 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), z důvodu příjmu přesahujícího 1,3násobek částky živobytí, kdy žalobci nebyl přiznán příspěvek na živobytí.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 22. 7. 2024, č. j. 16 Ad 2/2023-20. Rozsudek

městského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítl, že při posuzování nároku na doplatek na bydlení podle § 33 odst. 2 věty druhé zákona o pomoci v hmotné nouzi je třeba vypočítávat příjmy nikoli podle § 9 odst. 1, ale výhradně podle § 9 odst. 2 téhož zákona, který slouží pro účely příspěvku na živobytí, a to za použití odůvodněných nákladů na bydlení. Teprve poté lze přistoupit ke zjištění započitatelných příjmů. V takovém případě by započitatelný příjem stěžovatele a společně posuzované osoby nepřesáhl 1,3násobek částky živobytí a nárok na doplatek na bydlení by byl dán. Také namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud se nevypořádal se všemi žalobními námitkami, konkrétně s předestřeným výpočtem výše dávky, který stěžovatel v řízení předložil.

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

[8] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno

pokračování

o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Skutečnost, že stěžovatel se závěry městského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl městský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní, což může učinit i tak, že proti ní postaví vlastní ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek městského soudu plně obstojí.

[9] Námitku, podle níž mají být pro účely výpočtu podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi brány v potaz *odůvodněné*, a nikoli *přiměřené* náklady na bydlení, vypořádal městský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Odkázat lze zejména na rozsudek ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Ads 132/2022-33, týkající se doplatku na bydlení za měsíc březen 2019 ve věci téhož stěžovatele, v němž kasační soud vysvětlil, že § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi definuje, co se podle tohoto zákona považuje za příjem, dále však při výpočtu příjmu vychází z § 9 odst. 2 téhož zákona. Podle bodu 20 tohoto rozsudku „z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se pro účely výpočtu příjmu podle § 33 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi k odůvodněným nákladům na bydlení nepřiblíží, naopak přiměřené náklady na bydlení se do výpočtu zahrnou – k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Ads 20/2018-32, body [16] a [19], a na něj navazující judikaturu – konkrétně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Ads 500/2018-24, bod [18], ze dne 14. 5. 2020, č. j. 8 Ads 79/2019-47, bod [16], ze dne 23. 7. 2019, č. j. 5 Ads 101/2017-79, bod [19], nebo ze dne 4. 4. 2019, č. j. 10 Ads 298/2018-40, bod [12])“.

[10] Ve věcech téhož stěžovatele vycházel Nejvyšší správní soud z citovaného rozsudku dále například v usnesení ze dne 29. 6. 2023, č. j. 5 Ads 131/2022-40 (doplatek na bydlení za měsíc září 2019), v usnesení ze dne 20. 7. 2023, č. j. 5 Ads 130/2022-43 (doplatek na bydlení za měsíc prosinec 2019), v usnesení ze dne 7. 9. 2023, č. j. 9 Ads 33/2023-66 (doplatek na bydlení za měsíc duben 2021), či v usnesení ze dne 15. 11. 2024, č. j. 2 Ads 126/2024-59 (doplatek na bydlení za měsíc duben 2023). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od ustálené a jednotné judikatury v projednávané věci odchýlit.

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 2 s. ř. s. mu však právo na náhradu nákladů řízení ve věcech pomoci v hmotné nouzi nenáleží.

[13] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby – první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 2 000 Kč [§ 9 odst. 2 a § 7 bod 3 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů v celkové výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 546 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 146 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2025

David Hipšr
předseda senátu